

РІД НАШ КРАСНИЙ, РІД ПРЕКРАСНИЙ!

ОТЧИЙ

ЧАСОПИС

РІК ЗАСНУВАННЯ

2002

ЛИПЕНЬ

Число 7 (163)

КИЇВ 2015

Видання товариства "Чернігівське земляцтво"

Духовна розмова

29 травня 2015 року відбулась зустріч Предстоятеля Української Православної Церкви Київського патріархату Святейшого Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета з керівниками громадських організацій земляцтв областей та регіонів України.

Віктор Ткаченко, голова Асоціації, представив Святейшому Патріарху членів делегації – керівників громадських організацій земляцтв областей та регіонів України.

На зустріч прибули: Данило Курдельчук – МГО "Волинське братство", Сергій Войтенко – МГО "Земляцтво житомирян", Микола Бідзіля та Орест Климпуш – Товариство

"Закарпатців в Києві", Володимир Федорченко – МГО "Земляцтво Запоріжжя", Роман Говдяк –

Володимир Володченко – МГО "Рівненське земляцтво", Іван Рішняк – ГО "Сумське земляцтво" в Києві, Ярослав Флісак – ГО Тернопільське земляцтво в Києві "Тернопілля", Світлана Рева – МГО "Харківське земляцтво", Володимир Тимошенко – МГО "Земляцтво Херсонщини", Михайло Каплун – Хмельницьке земляцтво "Хмельниччина", Микола Приз – Черкаське земляцтво "Шевченків край", Валерій Цибух – ГО "Земляцтво буковинців у Києві "Буковина", Віктор Ткаченко та Тетяна Літошко – Товариство "Чернігівське земляцтво" в Києві, Валентин Оскольський – МГО "Донеччина". ➔ 3

ГО "Земляцтво Івано-Франківців у Києві", Олександр Бондаренко – ГО "Земляцтво Кіровоградщини", Святослав Ващук та

членкиня Тетяна Літошко – Товариство "Чернігівське земляцтво" в Києві, Валентин Оскольський – МГО "Донеччина". ➔ 3

*Горе разлилося по Руській землі; печаль велика тече серед землі Руської.
"СЛОВО О ПОЛКУ ІГОРЕВИМ"*

У ЛИПНІ СВЯТКУЮТЬ СВІЙ ЮВІЛЕЙ:

ЛАХНО Іван Степанович – 80-ліття. Народився 19 липня 1935 року у с. Поліське Козелецького району. Весь життєвий шлях пройшов у сфері промислового і цивільного будівництва. Працював на різних посадах від майстра до старшого інженера.

ПУШКАРЬОВ Володимир Володимирович – 75-річчя. Народився 4 липня 1940 року в місті Амвросіївка Донецької області.

Довгий час працював на керівних посадах у держустановах та громадських організаціях Чернігова та Києва.

Нагороджений двома орденами "Знак Пошани" і медалями, Почесними грамотами Верховної Ради України та Кабінету Міністрів України.

Один з ініціаторів створення Товариства "Чернігівське земляцтво" в м. Києві, впродовж багатьох років заступник голови Ради, член редколегії газети "Отчий поріг".

БІГДАЙ Олександр Сергійович – 75-річчя. Народився 10 липня 1940 року в с. Велике Устя Сосницького району. Працював головним спеціалістом ТОВ "АПК "Цитадельбуд-проект".

ІВАНЕНКО Ольга Тимофіївна – 75-річчя. Народилася 12 липня 1940 року в с. Дігтярівка Новгород-Сіверського району. Працювала інженером з підготовки виробництва заводу "Авіант". Ветеран праці.

ІВАНЕНКО Світлана Миколаївна – 75-річчя. Народилася 30 липня 1940 року в с. Поліське Козелецького району. Медична сестра поліклініки №2 лікарні для вчених НАН України.

ІВАЩЕНКО Людмила Андріївна – 70-річчя. Народилася 30 липня 1945 року в Києві (чоловік із Сосницького району).

Кандидат технічних наук, старший науковий співробітник Інституту проблем матеріалознавства ім. І.М. Францевича НАН України.

СИЛЕНКО Петро Митрофанович – 65-річчя. Народився 1 липня 1950 року в с. Конотоп Городнянського району. Завідувач лабораторії Інституту проблем матеріалознавства ім. І.М. Францевича НАН України.

Кандидат технічних наук, старший науковий співробітник. Автор 6 патентів та понад 90 наукових публікацій.

АСАДЧИЙ Володимир Георгійович – 65-річчя. Народився 3 липня 1950 року в с. Олександрівка Семенівського району. Заступник генерального директора КП "Київпастранс".

Заслужений будівельник України.

ЛИСЕНКО Наталія Василівна – 65-річчя. Народилася 9 липня 1950 року в с. Будище Новгород-Сіверського району. Працює президентом

ПП ТКФ "Дана". Голова Харківського обласного осередку громадського парламенту жінок України, заступник голови правління Українського фонду миру.

ЧУПРИНА Ніна Іванівна – 65-річчя. Народилася 12 липня 1950 року в с. Бакланова Муравійка Куликівського району. Керівник народного ансамблю пісні і танцю "Сузір'я" НДУПС, заслужений працівник культури України, відмінник освіти.

Нагороджена орденом "Знак Пошани" та багатьма відомчими відзнаками.

ФЕЩЕНКО Анатолій Федорович – 65-річчя. Народився 15 липня 1950 року в смт Любеч Ріпкинського району.

ДАЦЕНКО Ганна Григорівна – 65-річчя. Народилася 29 липня 1950 року в с. Білошапки Прилуцького району. Почесний зв'язківець. Заслужений працівник ПАТ "Укртелеком".

ЛЕВЧЕНКО Сергій Миколайович – 60-річчя. Народився 3 липня 1955 року у Миколаївській області (мама родом із Бобровиці). Працював заступником начальника управління ДАІ МВС України, на керівних посадах в оперативних службах МВС України. Генерал-майор міліції. Відзначений почесними нагородами.

ЛИСЕНКО Софія Іванівна – 60-річчя. Народилася 6 липня 1955 року в с. Ярославка Бобровицького району. Працювала завідувачем каси АБ "Експрес-банк".

ДІДИК Любов Миколаївна – 60-річчя. Народилася 22 липня 1955 року в с. Макіївка Носівського району. Працює заступником директора з господарчої частини СШ №170.

ГАМОЛЯ Петро Іванович – 60-річчя. Народився 25 липня 1955 року в с. Туманська Гута Козелецького району. Начальник фінансово-економічного відділу ДП "Головний інформаційно-обчислювальний центр Укрзалізниці".

ГОСТЄВА Тетяна Олександрівна – 60-річчя. Народилася 29 липня 1955 року в Прилуках. Перукар.

ДВОРСЬКИЙ Володимир Павлович – 60-річчя. Народився 30 липня 1955 року в с. Данине Ніжинського району.

МАЛЮТЯК Тамара Олексіївна – 55-річчя. Народилася 14 липня 1960 року в с. Савинки Корюківського району. Апаратниця виробництва борошна ЗАТ "Київмлин".

КАЛИНСЬКА Валентина Миколаївна – 55-річчя. Народилася 22 липня 1960 року в смт Макошине Менського району. Працює начальником відділу управління персоналом ПРАТ "Будівельна компанія "Укренергобуд".

Дорогі земляки!

Рада товариства "Чернігівське земляцтво" сердечно вітає вас із ювілеєм і зичить усім доброго здоров'я, великих успіхів у житті, оптимізму, сімейного щастя, невтомного добротворства в ім'я рідної землі.

Духовна розмова

⇐ 1 Свою промову Предстоятель Української православної церкви Київського патріархату Святейший Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет розпочав з того, що подякував громадській організації "Асоціація земляцтв областей і регіонів України" за плідну і активну роботу по об'єднанню всієї України, незалежно від територіального розташування, національності і віросповідання, за заслуги з відродження духовності в Україні та утвердження помісної Української Православної Церкви і вручив орден Святого рівноапостольного князя Володимира Великого II ступеня.

Святейший Патріарх наголосив, що серед головних пріоритетів Української православної церкви є:

- ♦ об'єднання всього православ'я в Україні в єдину помісну церкву та звернення до його Божественного Всесвятішого архієпископа Константинополя – Нового Риму і Вселенського Патріарха Варфоломія з проханням про канонізацію;

- ♦ допомога державі і владі у подоланні негараздів та досягненні справжнього загального блага, сприяння розвитку економіки, завершенні процесу європейської інтеграції України.

- ♦ всебічне втілення у суспільстві вищих моральних цінностей і законів, утвердження принципів любові, гуманності, справедливості і взаємодопомоги, активний вплив на суспільну думку;

- ♦ проповідання любові до своєї батьківщини, боротьби за відновлення суверенітету і територіальної цілісності, за утвердження миру і спокою в Україні, оборона всіма доступними способами своєї землі, допомога армії;

- ♦ молитва про кожного, хто бореться за добру справу духовного оновлення, адже Дух любові і мудрості в людських серцях перемаже оману і неправду.

На завершення Святейший Патріарх благословив присутніх на добрі справи, закликав разом з всемогутнім Господом і православною церквою чинити особистий подвиг на шляху духовного оновлення.

Зі словами щирої подяки за зустріч, напутнє слово і Боже благословення до Святейшого Патріарха звернулись Данило Курдельчук, Валентин Оскольський, Орест Климпуш, Світлана Рева, Іван Рішняк.

На завершення від Асоціації земляцтв виступив Віктор Ткаченко, який сказав: "У Вашій аргументованій бесіді, у виступах представників земляцтв пролунали слова підтримки і заклику до всіх людей доброї волі – засвідчити соборність, розкрити духовний потенціал, даний нашому народу, утвердити в суспільстві принципи любові, справедливості і взаємодопомоги.

Єднання навколо цих ідеалів, громадянська самоорганізація та взаємна підтримка – найкращий захист в умовах політичної, економічної та воєнної кризи.

Всім нам необхідно запастись великим терпінням, нас чекає велика праця і всі ми віримо, що Дух любові і мудрості в людських серцях перемаже оману і неправду.

Ще раз дякуємо Вам, Ваша Святосте, за час, проведений з нами. За дорученням Ради земляцтв дозвольте вручити Вам Почесну відзнаку земляцтв України "За заслуги" та просити Вас підписати Меморандум про співпрацю".

Тетяна ЛІТОШКО
Фото
Юрія ПЕРОГАНИЧА

МЕМОРАНДУМ

За результатами зустрічі Предстоятеля Української Православної Церкви Київського Патріархату Святейшого Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета з керівниками громадських організацій земляцтв областей та регіонів України

29 травня 2015 року м. Київ

Спрямовуючи спільні зусилля на консолідацію і розвиток українського громадянського суспільства, етнічної, культурної, мовної та релігійної самобутності усіх корінних народів та національних меншин України, розвиваючи домовленості, досягнуті на зустрічі у 2007 році, сторони дійшли згоди про подальшу співпрацю між Київським Патріархатом та Радою земляцтв областей і регіонів України за напрямками:

- ♦ проповідувати любов до своєї Батьківщини, боротися за відновлення суверенітету і територіальної цілісності, за утвердження миру і спокою в Україні, всіма доступними способами боронити свою землю, допомагати армії;

- ♦ відстоювати демократію, права людини і свободу віросповідання, сприяти владі в реалізації її головного призначення – захищати добро і карати зло;

- ♦ всебічно втілювати у суспільстві вищі моральні цінності і закони, утверджувати принципи любові, справедливості і взаємодопомоги, активно впливати на суспільну думку;

- ♦ об'єднувати зусилля для служіння українському народу, формувати активну громадянську позицію щодо визначальних пріоритетів суспільного життя, досягати гармонії освіти, духовності та любові;

- ♦ підтримувати європейську інтеграцію України, розвивати взаємодію з європейськими інституціями, залишатись відкритими до діалогу та співпраці.

Святейший Патріарх Київський і всієї Руси-України
Філарет
Голова Асоціації земляцтв України
Віктор Ткаченко

Звичайна

Делегація Чернігівського земляцтва в м. Києві на чолі з керівником Менського осередку поетом-етнологом Миколою Ткачем приїхала до Мени завдяки транспортній підтримці постійного спонсора Олексія Калинського та фінансовій підтримці Петра Пархоменка. По дорозі делегати зупинилися на Валі в Чернігові, де біля Борисо-Глібського собору та пам'ятника Івану Мазепі Микола Михайлович привітав іменинників з Днем народження, вручивши пам'ятні подарунки.

собі мить...

У складі делегації заслужений лікар України Олександр Вахненко, народний художник України Анатолій Гайдамака, гуморист-сатирик Григорій Гайовий, заслужена артистка України Марія Кочур, фармацевт Галина Приходько, перекладач з іноземних мов Ольга Мількович, керівник Щорського осередку Лариса Моцар.

Мена – місто не тільки етнічне та культурно-релігійне, а й з давніх-давен торговельно-обмінний центр Сіверщини. Приємно відзначити, що теперішнє керівництво району з повагою ставиться до історії та традицій свого краю і цьому підтвердження 13-й Троїцький ярмарок, який відбувався на Центральній площі міста і прилеглому до неї парку. Спозаранку звідусіль з'їхалися промисловці, майстри, виставили свій товар на продаж підприємці, ремісники. На вітрі майоріли вишиті сорочки, рушники, вінки, різноманітні оздоби і прикраси в народному українському стилі. Ярмарок проводився під гаслом "Єднаймося, брати мої!"

Десята година ранку. Фольклорний колектив села Локнисте відкри-

ває дійство, це право вони заслужили за збереження старовинних українських обрядових пісень, фольклору.

Продовжили урочисте відкриття ярмарку керівники району: голова

РДА Олександр Мисник, голова районної ради Володимир Невжинський, мер міста Федір Фесюн. На їх запрошення на ярмарок завітали представники з області та районних центрів Чернігівщини, земляки з Києва приїхали не з порожніми руками, привезли матеріали про Григорія Кочура для місцевого музею та біля 200 книг, серед яких книга покійного земляка Віталія Селеха "Збудуй ковчег доли", їх передала дружина Жанна Селех. Прозвучали слова вітання, відбулося вручення короваю від земляка-макошинця В'ячеслава Куниці і "Рогу достатку" від представників Городнянщини.

В цей час розпочалась хода обрядового дійства, кращих спортсменів райо-

ну, учасників конкурсів "Парад вишиванок", "Конкурс вінків". Там же відбулася виставка-інсталяція любителівських фотосесій "Я люблю Мена", "Мена: стародавня і сучасна", "Природа та визначні місця Менщини", "Молодь Менщини", "Діти Менщини". Тривали спортивні ігри, конкурси, розваги, виставки робіт дитячої та юнацької творчості, конкурси "Найкраща садиба" та "Конкурс вареників". Після цього відбулося нагородження переможців, а від спонсора В'ячеслава Куниці дітям вручили заохочувальні призи: солодощі, канцтовари та флешки.

Публіка не знала, куди спочатку піти: куштувати вареники, оглядати садиби чи їсти смачний "Куліш від мера"? Ніхто не залишився байдужим до смаженого на вертелі кабана.

Кульмінацією заходу став розіграш лотереї від ГО "Менська сотня", благодійний збір коштів на потреби білцям, які воюють на сході України. Були розіграні лоти страхових полісів від Менських регіональних страхових компаній, безкоштовне право на відвідування салонів краси і перукарень, а також знаряддя сільськогосподарської праці та двійко маленьких поросят.

Ярмарок підійшов до завершення. По дорозі додому ми завітали до садиби народного художника України Анатолія Гайдамаки в селі Величківка, набрали солодкої води з криниці. Побували в садку та в батьківській хаті нашого видатного майстра, де пройшло його дитинство і юність.

Ярмаркувала та спостерігала

Лариса НИШ.

Фото **Юрія ХРОМУШИНА**, заслуженого журналіста України

Ініціатором, натхненником, меценатом та меценатом будівництва церкви виступив уродженець села Пархимів, активний член столичного Чернігівського земляцтва Михайло Гриценко. Як дбайливий господар, разом з п'ятирічним онуком він зустрічав гостей і селян на церковному подвір'ї, розповідав історію створення іконостасу, дзвіниці з чотирма дзвонами, приймав і прилаштовував у притворі церкви подарунки.

Дуже доречним був і подарунок земляцтва – килимова доріжка, яку одразу розстелили від сходинок аж за ворота. І, як годиться за церковним звичаєм, жінки посипали її білими квітами, адже очікувався приїзд високих гостей.

Під мелодійні передзвони до церкви з'їхалися Архієпископ Чернігівський і Ніжинський Євстратій, настоятель храму святих апостолів Петра і Павла села Озерне Козелецького району протоієрей Андрій Пилипчак, священники навколишніх приходів.

На свято до пархимівців прибула і чисельна делегація Чернігівського

Суботній ранок 6 червня 2015 року для селян Пархимова Козелецького району видався клопітним. За звичкою, господині з досвітка пололи городи, поралися по господарству, готували святковий сніданок. О 9-й ранку селом полилися чарівні мелодії церковних дзвонів, закликаючи люд до центрального майдану. Саме на цей день було призначене освячення новозбудованої церкви Різдва Пресвятої Богородиці Української Православної Церкви Київського патріархату.

Зі славою Божою

земляцтва з Києва: подружжя братів Анатолія та Віктора Ткачків, подружжя Тетяни та Юрія Пероганичів з 2-х річним синочком Богданчиком, Микола Ігнатенко та інші.

До початку дійства ані в церкві, ані на подвір'ї яблуку ніде було впасти. Богослужіння очолив Архієпископ Чернігівський і Ніжинський Євстратій. Впродовж майже трьох годин в урочистому вбранні, яке кілька разів змі-

нювалося відповідно ритуалу, священники здійснювали таїнство освячення. По закінченні ритуалу владику зібрав до вітара маленьких хлопчиків та провів перший обряд – причастя.

Насамкінець священники запросили всіх прихожан на подвір'я, де у затінку на великому довгому столі стояли завчасно принесені селянами святкові гостинці, вживання яких під келих білого сухого вина благословив Архієпископ Євстратій.

Коли я вперше увійшла до цього храму, подумалося, що марно були зусилля земляків. Про це свідчили і щасливі усміхнені обличчя жителів цього села – відтепер вони мають прекрасний храм, вогник тепла і духовності. Адаже у цей скрутний для України час так важливо відродити віру у своїй душі, прагнути до миру, злагоди і взаєморозуміння у суспільстві. А ще подумалося: якби в нашому земляцтві було більше таких шанувальників духовності рідного народу, як Михайло Гриценко, то й Україна не загубилася б серед інших народів нашої планети.

Тетяна ЛІТОШКО
Фото Юрія ПЕРОГАНИЧА

Посол Арабської Республіки Єгипет Усама Тауфік Юсеф Бадр, Посол Алжирської Народної Демократичної Республіки Хосін Буссуара зі співробітниками посольства Єгипту та Франції у соборі Різдва Богородиці у м. Козелець

Зліва: Посол Арабської Республіки Єгипет Усама Тауфік Юсеф Бадр

Відкриття Чернігівщини

Цього року співробітники дирекції "Дипсервіс" Генеральної дирекції з обслуговування іноземних представництв, якою керує наш земляк Павло Кривонос, справжній патріот Сіверського краю, провели автобусну екскурсію до Козельця та Чернігова.

У поїздці взяли участь Надзвичайні і Повноважні Посли Єгипту та Алжиру, Тимчасовий Повірений у справах По-

сольства Сирії, консул Франції з родиною, а також співробітники посольств ФРН, Італії, Швейцарії та Угорщини.

У невеличкому містечку Козелець дипломати помилувалися неперевершеним собором Різдва Богородиці й оглянули експозицію музею історії ткацтва.

У старовинному Чернігові гості здійснили оглядову екскурсію Дитин-

цем, відвідали Спаський і Борисо-Глібський собори, виставку ікон, а також пройшлися лабіринтами Антонієвих печер.

Проведена екскурсія збагатила працівників іноземних посольств новими враженнями від історичних місць та архітектури України, дала можливість помилуватися квітучою місцевою природою.

Наш кор.

Зліва направо: Тимчасовий повірений у справах Сирії Мохаммад Сабах Аль Хадж Бакрі, консул Посольства Франції Марі Елен Телуні на території Дитинця на Валі

Тимчасовий повірений у справах Сирії Мохаммад Сабах Аль Хадж Бакрі в Антонієвих печерах

Нещодавно марківчани відвідали меморіальний музей-садибу Катерини Білокур, що в Богданівці Яготинського району Київської області. Саме тут народилася і прожила все своє життя талановита українка. Музей відкрили в 1977 році. На подвір'ї поруч з чепурною хатинкою встановлена мармурова паркова скульптурна постать художниці на повний ріст авторства її племінника Івана Білокура. Здається, господиня вийшла зустріти гостей.

До Богданівки приїхали Марковецький сільський голова Тетяна Сугоняко, працівники соціальної сфери села. Разом з ними вирушили в подорож шановні земляки: голова та члени Бобровицького відділення Чернігівського земляцтва в Києві Андрій Пінчук, Петро Кононенко, Анатолій Кошель, а також Новобасанський сільський голова Володимир Левченко. В якості дрес-коду марківчани вибрали вишиванку.

Зустріч і знайомство з Богданівкою, яка подарувала світу художницю від Бога, виявилися надзвичайно теплими, цікавими, змістовними. Тетяна Сугоняко вручила завідувачці музею-садиби Ользі Шаповал запашний коровай на вишитому хрестиком рушнику. Вишила його і подарувала музею жителька села Марківці Раїса Вареннікова.

Нагадуватимуть про приїзд гостей із Чернігівщини і книги про відомих людей Бобровиччини, історію села Марківці та поетична збірка марко-

На гостину до Катерини Білокур

Цього року відзначається 115-та річниця з дня народження талановитої української художниці Катерини Білокур (1900–1961). У 1956 році майстрині було присвоєно звання народного художника України. Її квіти на полотнах полонили майже увесь світ. І це при тому, що Катерина Василівна сама навчилася і писати, і малювати. Навіть в школі не була жодного дня. Коли в 1954 році всесвітньо відомий художник Пабло Пікассо побачив на міжнародній виставці в Парижі картини Катерини Білокур, то довго стояв біля них, а потім назвав її геніальною.

мінне знання справи, якою займається, і любов до неї.

Катерина Білокур обожнювала квіти і вони на більшості її картин. Нині, як і раніше, подвір'я Білокурів нагадує квіткове царство. Цвітуть іриси і півонії, жасмин і дельфіній, а інші чекають своєї черги. Є тут кри-

ницькі поетів-аматорів, котрі презентував Андрій Пінчук.

Розповідь про життєвий шлях Катерини Білокур нікого не залишила байдужим. Доля послала їй багато випробувань, але не змогла зламати. Попри всі негаразди вона стала геніальною художницею.

Екскурсію проводила завідувач музею. Цікаво і зворушливо. Просто заворожувала всіх. В кінці, коли звучали слова про останні місяці і дні життя народної художниці України, важко було втримати сльози.

Марківчани дякували Ользі Олександрівні за високий професіоналізм, від-

ниця, тиночки із лози, лавочки, де можна присісти, відпочити та помилуватися чарівною природою. І вся ця краса – заслуга музейників. Ще одне свідчення того, що відносяться до роботи не формально, а з душею. Чи ж можна по-іншому, якщо випала честь і відповідальність бути берегинями експонатів, що зберігають спогади про художницю, пропагандистами життя та творчості славетної землячки!?

Ідуть в Богданівку люди не лише з усіх куточків України, а і світу. В книзі відгуків є записи туристів із 30 зарубіжних країн. Написали про свої враження від перебування в Богданівці марківчани. Якщо ви ще не побували у меморіальному музеї-садибі Катерини Білокур, то обов'язково знайдіть час і відвідайте його. Повірте, не пошкодуєте.

Людмила ХВОЯ,
м. Бобровиця
Фото автора

СВЯТО

1 червня весь світ відзначає Міжнародний день захисту дітей, рішення про встановлення якого було ухвалено Міжнародною демократичною федерацією жінок у листопаді 1949 року. Україна вперше святкувала День захисту дітей у 1998 році. І хоча, без сумніву, діти потребують нашого піклування й любові щодня, це свято є дуже важливим, оскільки вкотре нагадує про необхідність об'єднувати зусилля дорослих заради яскравого дитинства і достойного майбутнього маленьких українських громадян.

дітей

За доброю традицією, в цей день на святкову гостину до Прилуцького обласного будинку дитини "Надія" приїхало багато гостей. Серед них представники Прилуцького району, спонсорських організацій. Цього року долучилося до підтримки "Надії" Посольство Королівства Нідерландів. Як завжди, прибули до "Надії" й постійні друзі – представники Прилуцького осередку Чернігівського земляцтва в м. Києві.

Будинок розташований у мальовничому куточку Прилук. Охайне подвір'я будинку дитини милує око будь-якої пори року – багато зелених насаджень, фруктовий сад, клумби, що квітнуть з ранньої весни до пізньої осені, зі смаком оформлені ігрові майданчики. Все це дихає любов'ю, ласкою та турботою про дітей. Вже більше тридцяти років будинок стає рідним затишним домом для дітей, які залишилися без батьківського піклування. Нині в ньому виховується 53 дитини віком від народження до 5 років.

Гостей дивувала естетика закладу, де на кожному кроці привертають увагу цікаві куточки: пори року в інтер'єрі закладу, українська символіка, українська світлиця, українське подвір'я, ігрові куточки. І всі експонати можна не тільки розглядати, а й погратися ними. Надія Ющенко,

головний лікар Прилуцького обласного будинку дитини "Надія", зазначила, що співробітники самі створюють для вихованців різні цікавинки, бо дітки ще маленькі, в житті цього побачити не можуть, а завдяки таким спеціалізованим міні-виставкам знайомляться з життям і побутом дорослих.

І ось почувалися голоси дітей, які поспішали в музичну залу, де подарували гостям яскраве, веселе, запальне свято "Чарівний віночок для Літечка". Всі свої уміння, досягнення й таланти діти продемонстрували в піснях, танцях, хороводах. Це було

різнокольорове і захопливе дійство, бо кожен присутній став його учасником. Після вистави гості спілкувалися з дітками. Усміхнені личка, іскристі очі, довірливі обійми маленьких рук та символічні кумедні подарунки, які дарували дітки, надовго залишаться в пам'яті гостей.

Цього разу делегація Прилуцького осередку передала чергову благодійну допомогу: труси для хлопчиків та дівчаток (100 штук), майки для хлопчиків та дівчаток (40 шт.), книжки дитячих малюнків для розфарбування (10 шт.), зошитів (60 шт.) папір та інші канцелярські речі. Адміністрація та колектив будинку дитини вдячні голові Прилуцького осередку земляцтва Павлу Кривоносу за постійну допомогу і батьківське піклування про вихованців "Надії".

Дитинство, як добра казка, живе в душі кожного з нас усе життя, тому що саме в дитинстві світить найяскравіше сонце, ростуть найнезвичайніші квіти, приходять найсміливіші мрії, які обов'язково збуваються. Маленька дівчинка подарувала присутньому на заходах Миколі Гордієнку сувенірну листівку зі словами подяки та своїм бажанням – отримати в подарунок дитячу коляску для ляльок. Тому ми знову будемо збиратися до будинку "Надія" і готувати подарунки та гостинці для діточок. Прохання маленької дівчинки не залишиться без нашої уваги та обов'язково здійсниться!

Людмила ТИМОФІЄВА,
Прилуцьке відділення

Відбувся XII Гомельський економічний форум. Він працював у п'яти секціях, одна з яких стосувалася розвитку туризму. Делегацію Чернігівської області очолював голова облдержадміністрації Валерій Куліч. Серед багатьох "мільйонних" договорів, підписаних гомельчанами того дня, була й Угода про співробітництво між Державною історико-культурною установою "Гомельський палацово-парковий ансамбль" і Чернігівським обласним історичним музеєм імені В.В. Тарновського.

Гомельська угода

Документ передбачає створення сприятливих умов для творчого співробітництва в галузі культури й мистецтва, музейної справи. Завдяки йому можна буде на підставі окремих договорів організувати і проводити спільні й обмінні виставки та інші заходи, співпрацювати в галузі підвищення кваліфікації працівників і спеціалістів шляхом організації та проведення науково-практичних конференцій, семінарів з проблем музейної справи, обміну науково-методичною інформацією, інформацією про наукові дослідження в

галузі культури й мистецтва, музейної справи, активно використовувати різноманітні форми наукового обміну і співробітництва.

Вже вісім років діє єдиний в Україні проект Чернігівського історичного музею імені В.В. Тарновського "Музейний лекторій "Дорогами рідного краю", учасники якого за цей час понад п'ятдесят разів відвідували Гомель і знайомилися з тамтешніми пам'ятками історії та культури. Наші сподівання покладаємо на те, що підписана Угода відкриє нарешті шлях у зворотному напрямку, і го-

мельчани зможуть насолодитися чернігівськими музейними збірками та помилуватися чернігівськими архітектурними перлинами.

Правда, є в цьому всьому гіркуватий присмак. Не варто навіть і порівнювати гомельські дороги (вулиці) з чернігівськими ямами та канавами, гомельські "під полубокс" стрижені газони з нашими хащами, гомельські ошатні культурні установи з нашими облупленими пам'ятками.

Позатим, чекаємо на сябрів.

Сергій ЛАЄВСЬКИЙ

Допомога воїнам АТО

Група жінок, яка об'єдналась у громадське формування "Бойові швачки", у вільний від роботи час на безоплатній основі організувала пошиття білизни солдатам, що перебувають у зоні АТО.

Активними учасниками проекту є члени МГО "Волинське братство". До цієї благородної справи долучилися небагато землячки з інших земляцьких об'єднань.

Зокрема, Асоціація земляцьких організацій за активної участі Чернігівського

земляцтва придбала і передала "Бойовим швачкам" 120 метрів тканини, гумку та нитки. З придбаного краму було пошито ще близько 150 одиниць білизни.

Цим громадським об'єднанням за півроку вже пошито і передано через волонтерів воїнам на передову понад 2200 одиниць нижньої білизни та інших предметів першої необхідності.

Запрошуємо всіх бажаючих долучитися до справи по збору тканини та інших необхідних нашим захисникам речей.

Наш кор.

СВІЙ СЕРЕД ЛЮДЕЙ

Неповторна не тільки могутньою статурою, а й відкритістю душі, умінням приворожити навіть запеклого недруга, а ще непоборним бажанням сіяти на землі добро. Навіть зустрічаючи поважне 75-річчя від народин, він мало змінився – хіба що дещо втратив молодечий запал, блискавичну реакцію на якусь важливу подію.

Десь у донецькому степу, що пам'ятає скіфів із сарматами, дружинників князя Ігоря й українських козаків, загубилося село Благодатне. Ця назва час від часу спливає нині в хроніці бойових дій безглуздої війни, що точиться на сході України. Як і мальовнича робітничка Амвросіївка, прикута здавен до цементного заводу. Спливають обидва відправні населені пункти й ніють ранами в серці киянина Пушкарьова: там він був простим Володькою, звідти пішов у світ. Та з першого ж кроку відчув на собі силу чиновницьких експериментів: якщо старший брат Валентин записаний ще славним українським Пушкарем, то вже він із сестрицею Женею стали Пушкарьовими, зміцнивши лави жертв русифікації. Зрештою, його не питали. Як не питали й батьків, рядових трударів того ж вогнедишного й вулканічного цементного заводу: саме туди перебралися його батьки Володимир Федорович в шістнадцять років та згодом і Параска Ксенофонтівна. Нелегко було працювати їм і виховувати дівчурку, але обоє ніколи не ремствували на долю. А хіба могли вони порівняти з чимось свою каторжну працю, коли нічого іншого не бачили, коли світ замикався для них, як і для дітей, за сивими

Чимало значних, а то й епохальних, людей у нашому чернігівському земляцтві, якими гордиться вся Україна, багато з них встигли довести своїм багатотрудним життям, що не дарма прийшли на білий світ. І коли починаєш перебирати в пам'яті їх імена, неодмінно виринає колоритна, неповторна постать Володимира Пушкарьова.

заводськими стінами та розритими кар'єрами. За роки вони наскрізь просякли їдучим цементним пилом, для них від був невід'ємною частиною життя.

Володимир належить до покоління дітей війни, а відтак і відлік своєї біографії починає здебільшого з сорок першого кривавого. Для нього Благодатне, що знаходилося за десять кілометрів од Амвросіївки, було скоріше символом роду, бо народився за рік до початку Великої Вітчизняної у невеликому місті. Не пам'ятав він і той день, коли його батько, покалічений на роботі, передчасно посивілий сорокасемирічний новобранець, став у колону таких же неозброєних, ненавчених бою донеччан і розтав у вечірньому мареві.

Затим прийшли окупаційні випробування, голодне повонення, смерті й каліцтва перевесників, які злітали в небо від залишених мін та снарядів. Таким був початок його життя. На жаль, такі ж трагічні дні й ночі випали на долю сивочолого ветерана, бо ворожі гармати б'ють нині по степах дитинства, а потрапляють у його чутливе серце.

Цементний завод став символом життя Пушкарьових. По війні повернулася на нього мати, згодом туди по-

вернувся з фронту батько. Родині дали одну кімнатку зі спільною кухнею в багатоквартирному будинку буквально поруч із цехами. Можна собі уявити, як усім діставалося.

Атестат зрілості він отримав у 1957 році. Мріяти про якийсь столичний вуз не доводилося – на батьківські копійки не розженешся. І вирішили на сімейній раді: є в Амросіївці індустріальний технікум, який місцеві патріоти називали "храмом науки", туди й треба бити стежку. А через два з половиною роки чого тільки не станеться.

Вчився добре, інакше просто не міг. На практику пішов знову в цехи цементного, де все було добре знайомим. Так і пролетіли місяці. Навчання, заняття спортом, веселі молодіжні пригоди, знайомство з дівчиною на ймення Раїса, що згодом стала йому вірною дружиною та, на жаль, передчасно відійшла в інші світи. В 1960 році він отримав призначення на роботу в Слов'янськ і поїхав туди з нерозлучним другом Володькою Свистуновим.

В заводському колективі теж відразу помітили метикованого юнака, схильного до винахідництва. А ще гарного спортсмена та товариську душу. Вже й мітили, куди б обох хлопців підвищити в статусі. Та тут прийшла пора служити в армії. Першим узяли друга, затим і його. Після різних пригод Пушкарьов потрапив до залізничних військ, про які мало хто й зараз відає. А вони ж такі є, вони виконують таку роль в оборонці, що без них годі й думати про перемогу у війні. Цей командирський вибір виявився у чомусь доленосним для донецького юнака, бо

привів до славного древнього Чернігова, бо те місто вже ніколи не впускало з свого силового поля.

Залізничний полк, яким командував у ті роки талановитий полковник Василь Павленко, був зразковим у всій армії. Там готували молодших спеціалістів, а заодно й виконували важливі будівельні завдання. Так, у перший рік служби сержант Володимир Пушкар'юв відновлював залізницю Калінінград-Черняхівськ. Наступного року взвод Володимира Медведєва, в якому служив Пушкар'юв, електрифікував залізницю Львів-Прага. Щоправда, вся преса тоді оспівувала трудовий подвиг молодих добровольців, їх було зо три сотні, а всю роботу взяли на свої плечі залізничні війська. А в 1962 році Пушкар'юв та інші воїни вписали свою сторінку і в історію Чернігівщини. Саме тієї осені вони спорудили залізничний обвід від Количівки до Чернігова, який розвантажив єдину транспорту лінію до Ніжина.

Коли старшина одинадцятої роти Пушкар'юв востаннє виходив із полкової прохідної, він уже знав, що з міста над Десною нікуди не поїде – адже сюди переїхала кохана Раїса, попросивши призначення на завод залізобетонних виробів. То були знаменні для Чернігова часи, коли на його околицях зводилися промислові гіганти, коли древнє місто небувало помолоділо завдяки напливу юних трударів. Серед них був і демобілізований залізничник, а ще колишній слюсар із Слов'янська. Після пошуків він нарешті пристав до величезного комбінату хімволокна, що тоді будувався. Він не догадувався, що саме це передове підприємство стане на багаті роки його другою родиною, що там він сформується остаточно як безсумнівний лідер, організатор людей. Там пройшов шлях від рядового слюсара до секретаря парткому, там набув стільки добрих вірних друзів, з якими не гріх і нині

зустрітися за гостинним столом. Коли б тільки безжалюсний час не викосив їхні лави...

В лютому 1981 року йому було запропоновано очолити новостворений Ново-заводський райком партії. Довго опирався Володимир Володимирович, наводив різні аргументи, аби тільки залишитися на місці: мовляв, там відповідальна ділянка роботи, великий колектив. Йому ж сказали на пленумі, що в районі понад

Десною, зате радіє, бачачи свої ідеї втіленими в життя. Зрештою, і сина Олександра підготував до керівної роботи невсипущий батько, а це ще одна втіха в житті.

Людам такого складу характеру самотність, відрубність життя чужі й незрозумілі. Пушкар'юв повинен завжди бути серед людей, тоді він заряджає їх своєю позитивною енергією й позичає від них свою часточку. Не передати словом, якою тугою заліг в

двісті підприємств, на яких тримається економіка всього міста, два першорядних хімічних комбінати, фабрика первинної обробки вовни, швейна фабрика, теплоелектроцентраль, три будівельні трести, хлібокомбінат, інструментальний завод, плодоовочевий комбінат та пивзавод треба розбудувати. Так що на цю посаду треба обрати не рядову людину, а справжній локомотив, який би тягнув за собою весь комплекс.

І Пушкар'юв здався й тягнув на собі той вантаж аж до тих часів, коли вся стара система розвалилася й довелося вписуватися в нове суспільне життя.

Володимир Пушкар'юв знайшов своє місце в системі страхування.

Так виросла з першооснов державної системи славнозвісна нині "Оранта", за нею специфічний "Інкомстрах", а це все підбір і виховання кадрів, пошуки власної ніші в такому складному бізнесі. І хоча нині за віком він уже не має бажання впертися денно й нічно, як чорний віл, хоча йому більше до душі наводити лад у саду над

його душі передчасний відхід дружини Раїси. Тоді все тепло він віддавав доньці Вікторії та сину Олександрю, які вчасно подарували йому внуків. Згодом відчув, що не покривить почуттям перед пам'яттю дружини, коли запросить до родинного гнізда її подругу Валентину. Життя ж продовжується...

Та ще однією втіхою для Володимира Володимировича стало столичне чернігівське земляцтво. Він увійшов у його світ з перших днів діяльності потужної родини однодумців, він не мислить себе поза ним. В статусі заступника голови Ради мчить на якусь зустріч із керівниками районів області, а то поспішає з садка над рідною Десною на чергове засідання Ради, не забуде привітати з ювілеєм добре знайомого земляка, комусь підставить могутнє плече в хвилину печалі. Його вистачає на все добре, а тому з ним так затишно й світло.

Вітаючи нашого славного земляка з круглою датою в житті, я на правах колишнього однополчанина-залізничника хотів би побажати йому прокласти ще не одну сталеву колію в майбутнє, та щоб семафори вітали зеленим світлом, та щоб на великих і малих станціях, через які він буде вести поїзд свого життя, завжди стрічалися щасливі добрі люди. Бо заради них і живе наш Володимир Пушкар'юв.

Леонід ГОРЛАЧ

Осіянні

На зачині червня на тичинівській землі в селі Піски приймали гостей. В урочистій обстановці були підведені підсумки щорічного районного конкурсу імені П.Г. Тичини "Добрідень тобі, Україно моя!" та нагороджені переможці.

Павлом Тичиною

Конкурс, започаткований 15 років тому, став добре відомий і популярний. Відкрив багато юних талантів, познайомив з творчістю обдарованих людей з різних куточків району. Цього дня у виступах багато і часто згадували великого поета. Звучала тичинівська поезія, спогади про його життя та творчість.

Свято проходило за участі голови організаційного комітету конкурсу заступника голови райдержадміністрації Володимира Ляховенка, начальника відділу культури та туризму райдержадміністрації Марії Герасименко, Пісківського сільського голови Валентини Олешко. Вже традиційно зустрічали гостей із столиці. Нагороди переможцям у номінації "А я у гай хо-

дила" вручав уродженець села Пісок, поет, прозаїк, член Національної Спілки письменників, лауреат премії

ім. Павла Тичини Дмитро Головка. Саме за його ініціативи і започаткований конкурс. Вітав учасників мистецького заходу і поет-земляк родом із Щаснівки Іван Марченко. Іван Васильович прочитав уривок зі своєї поеми про Павла Тичину та нагородив переможців у номінації "Золотий гомін".

На території історико-меморіального музею ім. Павла Тичини розмістили мистецьку виставку, на якій були представлені роботи переможців. Для всіх учасників свята звучали пісні та музичні твори у виконанні аматорів сцени Бобровицького районного будинку культури – народного жіночого вокального ансамблю "Купальська квітка" (художній керівник Катерина Калініченко) та баяніста Миколи Лободи.

Переможцями районного конкурсу стали:

Номінація "А я у гай ходила" – знання та художнє читання віршів поета учнями шкіл району:

I місце – Діана Гуртова (учениця 11 класу Новобиківської ЗОШ I–III ст.);

II місце – Ганна Рустасова (учениця 10 класу Козацького НВК);

Денис Шендрик (учень 7 класу Пісківської ЗОШ I–III ст.);

III місце – Олег Калюжний (учень 9 класу Бригинцівської ЗОШ I–II ст.);

Андрій Шевченко (учень 7 класу Білоцерківської ЗОШ I–II ст.);

Ольга Шило (учениця 7 класу Бобровицької ЗОШ I–III ст. № 2).

Номінація "Золотий гомін" – представляються твори народно-го мистецтва – художня вишивка, ткацтво, малюнки, аплікації, фотографії, різні оригінальні твори ужиткового мистецтва тощо:

I місце – Роман Гречаний (бісероплетіння, м. Бобровиця);

II місце – Валентина Семенюк (живопис, с. Бригинці);

III місце – Тамара Довгаль (орігамі, м. Бобровиця);

заохочувальна премія – Інна Саченко (вироби із солоного тіста, м. Бобровиця).

Номінація "Деся на дні мого серця" – представляються власні твори, творчі розвідки (реферати) з історії рідного краю, традицій, з проблем екологічного захисту, вірші, оповідання, новели, інші друковані твори:

I місце – Петро Моцак (м. Бобровиця);

II місце – Тетяна Шевченко (студентка Бобровицького коледжу);

III місце – Вікторія Тептюк (м. Бобровиця);

заохочувальна премія – Руслана Дерев'янка (с. Нова Басань).

Людмила ХВОЯ,
м. Бобровиця

Ишов 1943 рік. По дорозі Мохначі – Углова Рудня рухається велика колона відступаючих німців. Колона входить в село. Через нього протікає невеличка річка, через яку побудований місток. Населений пункт розташований на піщаних землях. Тож і дорога важко прохідна для техніки. Німецькі машини грузнуть, буксують, зупиняються. Під їх колеса йдуть паркани, снопи необмолоченого збіжжя, словом, все, що потрапило під руку. Настає ніч, колона машин рухається поволі. Для того, щоб освітити дорогу, німці підпалюють хати, хліви, які розташовані поруч.

...Ранок. Машини проїхали. Димлять спалені оселі. Для затримки наступаючої Червоної армії німці залишили заслін з десятка солдатів. На даху однієї з хат поряд з містком німці встановили ручний кулемет, а до покрівлі поставили драбину, де знаходився кулеметник з біноклем – спостерігав за дорогою Мохначі – Улова Рудня.

11 година дня. По дорозі в село йдуть два велосипедисти – наші розвідники. Заїхали в село, зійшли з велосипедів і, порадившись, розійшлися. Один поїхав назад, другий, взявши в руки кермо велосипеда, з автоматом через плече пішов далі. Не встиг пройти метрів 50, як на нього налетіли з десяток ворогів. Роззбрóїли, забрали автомат, пістолет, повели до містка. Вели його власівці з емблемами на рукавах уніформи РОА. Почали допитувати: хто, з якої частини? Це був офіцер Червоної армії, в селі називали його лейтенантом. Він тільки кричав: "Гади, фашистські хриstopродавці, смерть вам!". Німці, власівці по-звірячому знущалися з нього. Повикручували руки, розірвали гімнастерку, багнетами викололи очі та покололи тіло.

Як стверджують очевидці, зокрема, Лідія Федосіївна Корінь, яка мешкає нині в Любечі (колишній Сидорівці), на тілі офіцера не було живого місця. Потім за ноги, напівживого, відтягли під сарай за 70 метрів від мосту і лишили там помирати.

14 година. Німецькі солдати заходили варити обід з нагробаних по дворах курей та картоплі, розпалюючи біля річки багаття.

Місцеві жителі дорослого віку, забравши корів, коней, поховались за селом в болотах Мокрець, Доманське. В хатах лишилися тільки старі люди – стерегти житло та трохи підлітків.

...У відрах вариться обід, вода починає кипіти, але їсти не буде кому. Бо вже о 14-й годині 30 хвилин зі сходу села чується стрілянина, це наступають червоноармійці. Хвилин 40 – і село звільнено.

За всім цим спостерігають із-за рогу хати підлітки, яким хоч і страшно, але цікаво. Як кажуть, без них і вода не освятиться.

тиші. Потім по одному вийшли п'ятеро власівців і двоє німців.

Червоноармійці, побачивши закатованого командира, тут же прикладами розправились із зрадниками. Казали: "Не будемо витрачати на гадів патронів". Закатованого нашого офіцера загорнули в плащ-палатку і похоронили на місцевому кладовищі, в центрі села встановили дерев'яний обеліск із зірочкою вгорі.

У цьому визвольному бою загинуло декілька бійців Червоної армії. Всі вони були поховані на кладовищі, в братській могилі. Тут був зведений обеліск.

В шестидесятих роках минулого сторіччя масово впорядковувалися військові поховання. Місцева влада ухвалила рішення перенести з Углової Рудні останки воїнів до братської могили в село Семаки. Тоді й були перенесені останки полеглих бійців з села Углова Рудня, в тому числі і замученого лейтенанта, прізвища якого, на жаль, ніхто не знає.

Минуло багато років. Але цей епізод залишиться ще однією героїчною сторінкою історії визволення нашого краю від фашистів. Звичайно, потрібно було років 50 назад дослідити події того трагічного і радісного дня. Може, вдалося б дізнатися прізвище того героя. Але краще пізно, ніж ніколи. Ніхто не повинен бути забутий. Герої не вмирають, про них пам'ятають.

Моя версія: цей офіцер був командиром взводу розвідки батальйону чи полку. Під час кровопролитних боїв від взводу залишилося п'ятеро бійців. У них було завдання розвідати підходи до Дніпра. Тому він трьох бійців направив у напрямку

села Коробки (там ближче до річки), а сам з одним солдатом поїхав в розвідку велосипедами в напрямку села Углова Рудня. Підїхавши на околицю села, вони зупинилися. Тихо, нічого підозрілого в селі не чути, німців не видно, і він наказав солдату вертатися назад, доповісти комбату, що все спокійно! А сам вирішив чекати приходу частин батальйону в селі. Пройшовши в центр села, потрапив у засідку. Сталося те, що сталося. Народилася нова легенда.

Василь БУЛЕНОК

Нерозкрита таємниця ВІЙНИ

Село Углова Рудня розташоване в лісистій місцевості за 5 км від села Мохначі і 6 км від річки Дніпро. Серед безлічі таємниць носить воно і бойову.

З розповіді Григорія Кореня (йому на той час було 12 років): "Ми бачили, як катували офіцера. Потім стрілянина – через деякий час під місток ховаються власівці і дехто з німців біжить в кущі. Під містком з одного боку берега був острівцець. До містка підходять червоноармійці. Ми знаками, руками, кричати боялися, показуємо: там, під містком! Нас зрозуміли.

До краю містка підїшов червоноармієць. Кричить: "Ану, гади, по одному, без зброї, з піднятими руками виходь! Бо кину гранату". Хвилину

Відбулися чергові щоквартальні збори Ріпкинського відділення земляцтва. Вихідці з Ріпкинщини, що мешкають у столиці України (а це – бізнесмени, науковці, митці, громадські діячі та просто небайдужі до рідного краю люди), доклали багато зусиль, аби їхня зустріч, незважаючи на непрості часи, пройшла на хорошому рівні.

Набутки і плани

На зборах були присутні М.Г. Авраменко, А.П. Буленок, М.П. Доля, Ю.О. Журавкова, О.В. Литвин, Д.М. Марущенко, Н.П. Мурашко, Г.Й. Петрашов, В.А. Пінчук, П.С. Сафонова, В.О. Федяй, А.І. Чернишов та інші члени відділення.

Учасники зборів обговорили питання: про хід виконання плану роботи відділення на 2015 рік, про залучення до участі у діяльності відділення молодих членів (доповідач О.В. Литвин), про покращення внутрішньої роботи серед членів відділення (доповідач В.О. Федяй). У рамках питання про залучення молодих громадян – ріпкинців до членства у Ріпкинському відділенні Чернігівського земляцтва заслухано інформацію молодого члена відділення Юлії Журавкової про свої творчі здобутки та поточні питання.

Перед початком засідання О.В. Литвин привітав від імені всіх земляків А.І. Чернишова з 70-річчям від дня народження та вручив йому подяку Товариства.

Він є активним членом відділення, бере участь у всіх заходах, що здійснюються ним. За його актив-

ної участі проводяться зустрічі з активом району з виїздом на малу батьківщину.

Олександр Литвин коротко поінформував про добродійні справи, зроблені земляками. Вони брали участь у суботнику із благоустрою музею архітектури і побуту України в Пироговому (Н.П. Мурашко, В.А. Пін-

чук). Д.М. Марущенко взяла шефство над творчо обдарованою молоддю з Ріпкинщини. Конкретна особа – музичний режисер Юлія Журавкова, яка наприкінці травня 2015 року повернулася з Красноярського міжнародного вокального конкурсу імені Петра Словоцова, де отримала грамоту. А з 17 по 30 травня в театрі "Геликон-опера" (м. Москва) брала участь у Другому міжнародному конкурсі молодих оперних режисерів "Нано-опера". На свій концерт, що відбувся у Київській філармонії 11 травня, вона запрошувала і наших земляків.

Члени Ріпкинського відділення передали в офіс Товариства 1000 грн. членських внесків.

Членами відділення надавалася допомога землякам з Любеча у проведенні спортивних змагань (А.В. Гуртова) та поповненні експозиції історико-археологічного музейного комплексу "Древній Любеч" (С.О. Граб).

У Ново-Яриловицьку середню школу було передано літературу, надану офісом Товариства.

На постійній основі проводиться поповнення Інтернет-сайту Ріпкинського відділення. Інформація про роботу відділення регулярно розміщується на сайті rzm.org.ua.

Гострим є питання поїздки у Ріпкинський район для участі у заходах, зумовлене проблемою транспортного забезпечення. Планується здійснення в районі заходів із святкування дня Святого Антонія Печерського, проведення фестивалю Слов'янської культури у смт Любеч (липень–серпень), а також свята Івана Купала на голубих озерах біля с. Грибова Рудня.

Залучення до участі у діяльності відділення молоді – це актуальне завдання всього земляцтва. Це – виявлення і підтримка молоді, яка цікавиться малою батьківщиною, залучення інтелектуально й творчо обдарованої молоді до роботи в відділенні, формування їх активної громадянської позиції.

У цьому сенсі добрим починком є залучення до відділення Юлії Журавкової. У своєму виступі вона щиро подякувала землякам і особливо Д.М. Марущенко за підтримку творчих проєктів, що дало їй змогу взяти участь у двох престижних міжнародних конкурсах та отримати там відзнаки.

Про покращення внутрішньої роботи серед членів відділення висловив свою небайдужу думку Володимир Федяй.

У підсумку учасниками зборів були визначені пріоритетні напрямки діяльності відділення. Насамперед слід налагодити більш плідні зв'язки із Ріпкинщиною на рівні адміністративних, громадських організацій та простих людей. Не менш важливою є популяризація нашого краю як туристично-рекреаційного.

Олександр ЛИТВИН,
голова відділення

Ім'я Тараса Шевченка повернуто

18 червня 2015 року відбулась знаменна подія – сесія Семенівської районної ради ухвалила рішення повернути школі с. Жадове ім'я Т. Шевченка, яке з незрозумілих причин було знято. Це рішення – свідчення того, що на Чернігівщині шанують і пам'ятають Великого народного поета України.

Це сталося завдяки людям, які були не байдужі до вирішення цього питання, які підтримали нашу акцію "Хто поверне школі ім'я Тараса Шевченка?".

Я хотів би насамперед подякувати голові Семенівського відділення Чернігівського земляцтва у Києві Євгену Клименку, який не тільки підтримав цю ідею, але доклав багато зусиль для пошуку і збору доку-

ментів, що підтверджували те, що школа с. Жадове носила ім'я Тараса Шевченка. Добре слово подяки заслуговують брати Липовки Іван і Віктор, відомі скульптори, які навчались у цій школі. Не можу не згадати і директора музею Тараса Шевченка у Канаді Людмилу Погорелову, яка одна із перших підтримала наше прагнення повернути школі втрачене ім'я.

Слова вдячності заслуговує і уродженець Жадового – керівник відділення Чернігівського земляцтва в

далекому Томську Михайло Худобець, який не тільки підтримав акцію особисто, але й надав необхідні підтверджуючі документи. Велика подяка голові Семенівської районної ради Василю Малковичу та всім депутатам райради, які проголосували за це рішення.

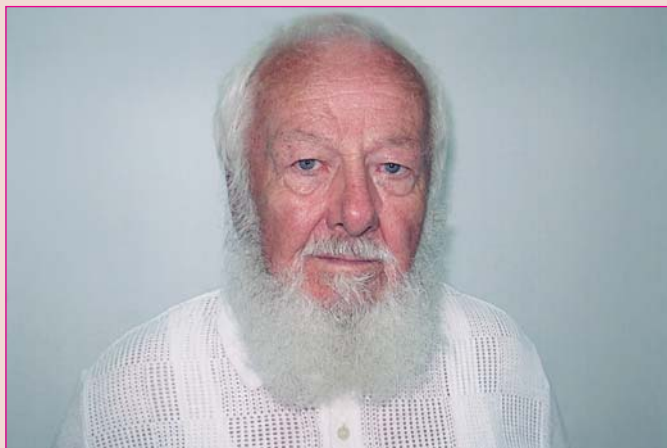
Окрема подяка педагогічному колективу школи, який активно включився в роботу по поверненню імені Тараса.

Володимир ПОРТЯНКО,
заслужений працівник
культури України

За вікном ще клубочилися нічні марева, хоча на сході вже пробивалися перші сонячні промені, несучи пробудження і природі, і людям. Ще вчора я замріяв собі подивитися на небо саме 21 червня – адже саме такого червеневого ранку вісімдесят п'ять років тому сонце разом із Всевишнім подарували світові на Корюківщині хлопчика, якого батьки назвали Сергієм. Відтоді сонце тисячі разів піднімалося над землею, зігріваючи і освітлюючи десятки його років, додаючи мудрості та інших щедрот, нанизуючи одну за другою добрі справи, на які таким рясним виявився мій земляк Сергій Якович Крекотень.

За вікном лише четверта година ранку. Мені не терпиться серед перших привітати ювіляра з поважним днем народження, але боюся розбудити його: адже в такому віці не кожен здатен зустрічати схід сонця на ногах, бо прожиті літа не лише горблять спину, а й уповільнюють бажання. Нарешті не витримую і через хвилину п'ятнадцять набираю домашній телефон. Тиша. Тоді набираю мобільний. І тут Сергій Якович

ПОКЛИК червеневого ранку

озивається бадьоро, ніби відкинувши кілька десятиліть. Вітаю його з днем народження і водночас вибачаюся за такий ранній дзвінок. І ніби чую у відповідь:

– Та хіба це рано? Для кого? Я вже давно за кермом автівки, поспішаю на дачу, а вона десь на півдорозі до

Ніжина. Мало того, встиг потелефонувати до Німеччини і, мов на крилах, лечу: щойно народився мій другий правнук! А це ж найкращий мені подарунок. Оце їду у свій садок і все думаю: хочеш встигнути зробити більше добрих справ, не залежуйся в ліжку...

Отакий він, наш славний Сергій Крекотень, який встиг упродовж життя і світла надарувати людям, і повеселити їх чудовою грою на баяні, і покласти на стіл землякам прекрасне краєзнавче дослідження про свій рід. Справді, недарма того ранку так охоче піднімалося з ночі тепле сонце, якому він служить ось уже не одне десятиліття. Гадаю, що і корюківчани, і я недарма сподіваємося зустрітись з ним і на 90-річчя, а там уже до сотні літ недалеко.

За вікном сонце уже пробивається крізь крони дерев. Мені радісно на серці, що десь на рідній Чернігівщині біжить перед Сергієм Яковичем тиха дорога. Хай же вона стелеться довго!

Василь УСТИМЕНКО,
голова Корюківського
відділення

Радість і біль відкриттів

Незважаючи на різні концепції мистецтва, різні маніфести, декларації, твори мистецької тематики представників різних угруповань, завдання перед поетом одне – відкривати сутність природи, проникати в таємницю одиничних чуттєвих явищ, перетворюючи їх на всезагальні речі, давати волю осяяню і фантазії, пророче проголошуючи істину. В Олени Марченко ця здатність є: її поетичний погляд, споглядаючи дійсність, відчуває у ній життя і всезагальний зв'язок, бачить в окремих живих істотах найтіснішу внутрішню єдність. Мабуть, це і є справжня поезія, коли дух і природа перебувають у єдності, чарують буттям і словом. Тривалий час поетка працює в Українському культурному центрі у Москві під орудою Володимира Мельниченка, відомого дослідника культурних зв'язків двох народів, але душею і словом залишається вірною рідній Чернігівщині.

Олександр АСТАФ'ЄВ,
доктор філологічних наук

З нами трапляються дивні речі:
Надвечір, коли листя стає махровим,
Мов простираadlo твоєї осені,
Просимо Бога
Зупинити землю,
Хоч на мить.
Летить завірюха...

Звикла слухати її тужний мотив.

Хто ж супротив
Розділеного щастя?
Розділеного навпіл

Чи ж по шматках на сотні кілометрів?

Просто серце – воно таке тремке!

У гігабайтах споминів-рефлексій

Я так втомилась від агресій...

Довір мені свої повір'я.

Маленькі кілька годин

Прожитої навпіл долі,

В якій немає отрути

Забути

Тісний світ.

Якщо є ти – усе, чого так бракувало.

Вірші, мов яблука, народжуються

Для спокуси,

Течуть, як лава,

На всі твої обійстя.

Коли вістря напруги стихне

І прийде просто слава,

Як у зеніті сонце,

Повіриш, що так буває,

В казках, що розказуєш доньці.

Коли втома пульсує в твоїх судинах

– моя кров перетече у твою,

лишаючи течію невагомою,

руйнуючи кордони обмежень

– глибоко і без застережень.

Ну ось, коли вже не гусинь й не осінь.

І густо від випитого меду.

Рослини, збагачені кров'ю,

Знаходять свою Андромеду.

Ці дивні створіння – лялечки,

заховані у хітон...

Мій телефон озветься

голосом у унісон

метеликам, що розправляють крила,

а ти так любила?

Ольга МАРЧЕНКО

ОТЧИЙ ПОРІГ

Шеф-редактор
Віктор ТКАЧЕНКО

Головний редактор
Леонід ГОРЛАЧ

Засновник: товариство
“Чернігівське земляцтво”
в м. Києві

Газета зареєстрована Державним
комітетом інформаційної політики,
телебачення та радіомовлення
України 06.XI.2001 р.
Реєстраційне свідоцтво:
серія KB №5594
Передплатний індекс 37630

Адреса редакції:
02660, Київ, Броварський проспект, 15,
тел. 206-87-12
Контакти: www.chz.org.ua,
e-mail: otporig@ukr.net

РЕДАКЦІЙНА РАДА:

В.В. Ткаченко, В.І. Авдеєнко,
Л.Н. Горлач (Коваленко),
А.Л. Курданов, Т.А. Літошко,
П.І. Медвідь, О.Ф. Орехович,
Ю.А. Русанов, М.М. Ткач,
В.В. Пушкар'єв, В.Є. Устименко,
М.І. Халимоненко.

За достовірність фактів, точність імен і
прізвищ, географічних та історичних
реалій відповідають автори публікацій.

Передрук тільки з відома видання.
Рукописи не рецензуються і не повертаються.

Літературний редактор Ганна Скрипка.
Комп'ютерний набір Ганна Скрипка.

Верстка, дизайн Оксана Кисленко.

Надруковано та зверстано на замовлення
товариства “Чернігівське земляцтво” в м. Києві
у КП “Редакція журналу
“Дім, сад, город”.
Тираж 1000.